

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/113/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5814201911
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5814201911.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného splnomocneným zástupcom TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: V. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom C., K. S. XXX, zastúpenému splnomocneným zástupcom JUDr. Andrejom Bryjom, advokátom so sídlom N., S. XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu spotrebiteľa BSO Čadca, so sídlom Čadca, Fraňa Kráľa 2080, IČO: 42 388 911, o zaplatenie sumy 2.353,86 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 8C/65/2014-73 zo dňa 17. septembra 2014, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým súd vo zvyšnej časti návrh navrhovateľa zamietol a vo výroku o trovách konania potvrdzuje.

Vo zvyšnej časti zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Námestovo rozsudkom č. k. 8C/65/2014-73 zo dňa 17. 09. 2014 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.830,78 eur, úrok z omeškania vo výške 131,49 eur a úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1.830,78 eur od 12. 08. 2013 do zaplatenia, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti súd návrh navrhovateľa zamietol. Odporcovi zároveň uložil povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 78,96 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 371,69 eur, ich zaplatením splnomocnenému zástupcovi navrhovateľa, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení uviedol, že navrhovateľ sa návrhom doručeným súdu dňa 19. 03. 2014 domáhal voči odporcovi zaplatenia sumy 2.353,86 eur s kapitalizovaným úrokom z omeškania vo výške 261,91 eur, úrokom z omeškania 8,5 % ročne zo sumy 2.353,86 eur od 12.08.2013 do zaplatenia a náhrady trov konania na základe úverovej zmluvy uzavretej medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom.

Odporca v priebehu konania vzniesol námietku premlčania.

Súd na základe vykonaného dokazovania zistil, že dňa 24. 08. 2009 odporca ako dlžník uzavrel s právnym predchodcom navrhovateľa, Slovenskou sporiteľnou, a. s., ako veriteľom, zmluvu o splátkovom úvere č. 0483897763, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru v sume 1.700,- eur, výška úrokovej sadzby bola fixná do splatnosti vo výške 16,3 % ročne, spôsob poskytnutia úveru jednorazovo

bezhotovostne, výška splátky istiny 43,59 eur, splatnosť prvej splátky 20. 09. 2009, počet splátok 60, splatných mesačne k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, konečná splatnosť úveru 20. 08. 2014, RPMN bola 22,62 %, priemerná hodnota RPMN 20,33 % a celkové náklady spojené s úverom 985,79 eur. Listom zo dňa 20. 05. 2013 Slovenská sporiteľňa, a. s., odporcovi oznámila, že nastal prípad porušenia v zmysle bodu 7.6.1. písm. a) Všeobecných obchodných podmienok, na základe čoho ku dňu 17. 05. 2013 vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru s tým, že ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti predstavovala pohľadávka sumu 3.108,90 eur a odporca bol vyzvaný na jej úhradu do 15 dní od prevzatia oznámenia.

Vychádzajúc z uvedeného mal súd preukázané, že medzi Slovenskou sporiteľňou, a. s. ako veriteľom a odporcom ako dlžníkom došlo k uzavretiu platnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa v tom čase účinného zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

Odporca nespochybňoval, že počnúc splátkou splatnou dňa 21. 03. 2010 neuhradil 54 úverových splátok po 43,59 eur mesačne v celkovej výške 2.353,86 eur.

Vzhľadom na spotrebiteľský charakter úverovej zmluvy, súd predmetnú úverovú zmluvu posudzoval podľa ustanovení v tom čase účinného zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ale aj podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného dôvodu, aj keď zmluva o úvere je ako zmluvný typ upravená v § 497 Obchodného zákonníka a je tzv. absolútnym obchodom aplikoval súd (aj s prihliadnutím na úmysel zákonodarcu vyjadrený v ust. § 52 Občianskeho zákonníka účinného od 01. 04. 2015) na premlčanie ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 100 ods. 1, § 101).

Premlčacia doba tri roky podľa § 101 Občianskeho zákonníka začala plynúť ohľadne žalovaných úverových splátok dňom nasledujúcim po splatnosti tej ktorej splátky, teda 21. dňa príslušného mesiaca. Nakoľko prvých 12 žalovaných splátok bolo splatných dňa 21.03.2010, 21.04.2010, 21.05.2010, 21.06.2010, 21.07.2010, 21.08.2010, 21.09.2010, 21.10.2010, 21.11.2010, 21.12.2010, 21.01.2011, 21.02.2011 a navrhovateľ podal žalobný návrh dňa 19. 03. 2014, súd vzhľadom na premlčanie nároku tieto splátky podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka nepriznal. Rovnako došlo aj k premlčaniu práva na zaplatenie úrokov z omeškania (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka) z týchto splátok v súlade s § 110 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

S poukazom na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru sa všetky zvyšné nezaplatené splátky počnúc splátkou splatnou (pôvodne) dňa 21. 05. 2013 stali splatnými dňom 17. 05. 2013 v súlade s ust. § 565 Občianskeho zákonníka.

Vzhľadom na uvedené súd, nakoľko mal za preukázané, že pôvodný veriteľ Slovenská sporiteľňa, a. s. postúpila navrhovateľovi celú pohľadávku s príslušenstvom z úverovej zmluvy, návrhu čo do nepremlčanej časti žalovaného nároku vyhovel a odporcovi uložil povinnosť zaplatiť sumu 1.830,78 eur predstavujúcu 42 úverových splátok spolu s úrokom z omeškania a vo zvyšku návrh ako nedôvodný zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a navrhovateľovi ako účastníkovi v prevažnej časti úspešnému (čistý úspech navrhovateľa predstavoval 56 % (úspech navrhovateľa 78 % mínus úspech odporcu 22 %)) priznal voči odporcovi náhradu trov konania vo výške 78,96 eur pozostávajúcu z čiastočnej náhrady súdneho poplatku (56 % z uhradeného poplatku 141,- eur) a náhradu trov právneho zastúpenia za štyri úkony právnej pomoci (pri hodnote jedného úkonu 101,25 eur podľa § 9 ods. 1, § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov v platnom znení) - príprava a prevzatie zastúpenia dňa 02. 03. 2014, vypracovanie žalobného návrhu dňa 03. 03. 2014, písomné vyjadrenie zo dňa 08. 07. 2014, zastupovanie na pojednávaní dňa 17. 09. 2014. Ku každému úkonu právnej služby súd priznal i režijný paušál 8,04 eur, v súvislosti s účasťou splnomocneného zástupcu navrhovateľa na pojednávaní dňa 17. 09. 2014 i náhradu cestovných výdavkov 35,56 eur a náhradu za stratu času 80,40 eur, čo spolu, vrátane DPH predstavuje sumu 663,74 eur. Z tejto sumy 56 % potom predstavuje čiastku 371,69 eur, ktorú odporcovi uložil zaplatiť splnomocnenému právnenému zástupcovi navrhovateľa.

Proti tomuto rozsudku čo do výroku, ktorým súd návrh vo zvyšnej časti zamietol podal navrhovateľ prostredníctvom splnomocneného zástupcu odvolanie, ktorým sa domáhal zmeny napadnutého

rozsudku spočívajúcej vo vyhovení jeho návrhu v celom rozsahu, alternatívne zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odvolanie odôvodnil tým, že súd na daný prípad nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej doby, nakoľko bolo potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže ide o zmluvu o úvere, a teda absolútny obchodno-záväzkový vzťah, aj napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ. V tejto súvislosti navrhovateľ poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo 3/2011 zo dňa 28. 04. 2011, 6MCdo 4/2012 zo dňa 27. 03. 2013, ako aj rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici a v Trnave, majú za to, že mu vznikol nárok aj na zamietnuté splátky spolu s úrokom z omeškania z tej ktorej splátky odo dňa nasledujúceho po splatnosti splátky.

Vedľajší účastník vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa navrhol rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť, stotožniac sa s právnym posúdením veci okresným súdom.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu s poukazom na spotrebiteľský charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere navrhol rozsudok okresného súdu v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť a rozhodnúť o náhrade trov odporcu v odvolacom konaní.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas účastníkom konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.) preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku, ktorým súd návrh navrhovateľa vo zvyšnej časti zamietol a vo výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.).

Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že okresný súd v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel k správny skutkovým zisteniam a prejednávanej veci aj správne právne posúdil. Nakoľko i odôvodnenie písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku je vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O. s. p. konštatuje správnosť týchto dôvodov, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať, a v podstatných bodoch na ne odkazuje, keď zo strany odvolateľa neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyšporiadal už súd prvého stupňa v dôvodoch napadnutého rozhodnutia.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Jedinou odvolacou námietkou navrhovateľa bolo nesprávne právne posúdenie spočívajúce v aplikácii Občianskeho zákonníka na obchodno-záväzkový právny vzťah. Odvolací súd však dospel k záveru, že táto odvolacia námietka navrhovateľa nie je dôvodná.

V konaní nebolo sporným, že právny vzťah medzi navrhovateľom a odporcom založený zmluvou o splátkovom úvere 0483897763 zo dňa 24. 08. 2009, je právnym vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy. Preto je na tento právny vzťah potrebné aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru, a to nielen príslušné ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov účinného v čase uzavretia zmluvy, ale aj ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že v oblasti ochrany spotrebiteľa, teda aj finančného spotrebiteľa, Európska únia prijala viaceré smernice, ktoré smerujú k ochrane spotrebiteľa, pričom prevažnú väčšinu smerníc Slovenská republika preniesla

do svojej legislatívy už pred vstupom do Európskej únie (napríklad zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch). Zmyslom zavedenia osobitnej úpravy spotrebiteľských zmlúv do právnej úpravy bola zvýšená ochrana slabšieho účastníka záväzkových vzťahov, ktoré vznikajú pri predaji tovaru alebo pri poskytovaní služieb. Aj keď ustanovenie § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka výslovne uvádza, že právne vzťahy z absolútnych obchodov sa spravujú Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov, prostredníctvom ustanovenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka došlo k rozdeleniu obchodno-právnych vzťahov aj na ďalšiu kategóriu, ktorú predstavujú vzťahy medzi podnikateľom (ako dodávateľom) a spotrebiteľom. Spotrebiteľskou zmluvou je pritom akákoľvek súkromnoprávna zmluva, ktorá sa vyznačuje definičnými znakmi uvedenými v § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka a v Smernici 93/13/EHS bez ohľadu na to, či je upravená Občianskym zákonníkom, Obchodným zákonníkom alebo iným osobitným zákonom. Vzhľadom na uvedené, aj keď má úverová zmluva nesporne charakter absolútneho obchodu, je potrebné na otázku premlčania, vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy a súčasnú súdnu prax, aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. I keď súdna prax vo vzťahu k aplikácii Občianskeho či Obchodného zákonníka na premlčanie pri spotrebiteľských vzťahoch nebola jednotná, je potrebné túto v súčasnosti posudzovať aj v kontexte s aktuálnym znením ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. definitívne *expressis verbis* vyriešila výkladové rozdiely tak, že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Cieľom prijatia uvedenej právnej normy bolo práve odstránenie výkladových problémov v otázke použitia Občianskeho alebo Obchodného zákonníka na spotrebiteľské vzťahy, a vzťahy s nimi súvisiace. Vzhľadom na uvedené skutočnosti nevidel odvolací súd v súčasnosti dôvod nepostupovať v súlade s tou doterajšou súdnou praxou, v zmysle ktorej, vychádzajúc zo znenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinného do 31. 03. 2015, je potrebné otázku premlčania v spotrebiteľských vzťahoch posudzovať podľa Občianskeho zákonníka.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti, vrátane výroku o trovách konania, podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Vo zvyšnej časti, ktorá nebola odvolaním navrhovateľa napadnutá, ponechal odvolací súd rozsudok okresného súdu nedotknutý.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 O. s. p. Úspešnými účastníkmi odvolacieho konania bol odporca a vedľajší účastník vystupujúci na jeho strane, ktorí si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnili (za takýto návrh nemožno považovať vyjadrenie splnomocneného zástupcu odporcu, aby súd rozhodol o náhrade trov odporcu bez ich vyčíslenia), preto im súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.